

Kertész Endréné Háza

Ez a házunk közvetlenül az után, mikor már teljesen kifosztott volt minden. A felvétel Karcagon készült az 1970-es években, miután anyám meghalt, és mindent, ami mozgatható volt, elvittünk vagy eladtunk belőle. Egyszerű ház volt. Volt egy hosszú gang, aminek fa oszlopok tartották a födémét meg a padlást. A gangról volt egy feljáró a padlástérbe. Mikor beléptünk, ott volt a konyha, jobbra volt egy kis spejz. Azután jobbra volt egy kis szoba, és balra a hálószoba, slussz! A konyhában sparhelt, a konyha padlója köves volt, a két szobáé pedig nem parkettás, hanem hajópadlószerű. Hagyományos bútorzat, redőny, semmi különleges. Amikor anyám meghalt, két óra alatt kiárusítottam a hagyatékát, mert át kellett adnom üresen a lakást a tanácsnak. És aztán megfizettük a bátyámmal a bevételt. Még mondta is valaki, hogy milyen hülye vagyok, mert olcsón adtam ezt-azt-amazt. Persze nem kifejezetten üzleti vállalkozás volt ez akkor. Anyámnak volt két nagy szekrénye. Akasztós meg berakós szekrény, amit a háború után én úgy neveztem, hogy ez volt anyám múzeuma. Rendkívül pedáns asszony volt, és kevéssel a halála előtt még voltak a

deportációból ilyen kilyukadt selyemharisnyába becsomagolt cipőit. Megmaradtak neki. Anyám mindenféle csomagokat kapott a Jointtól. És ezeket megőrizte. A bátyám, mikor már végzett gyógyszerész volt -- mert én léhűtő voltam, és egyik napról a másikra éltem --, akkor minden hónapban küldött kétszáz forintot. Mikor anyám meghalt, találtam egy füzetet, az volt ráírva, hogy ?Miki pénze 1962. január 200, február 200?. Egészen a haláláig, 1971-ig.